

DOJUTRZNY (2) *ai*

o *jasne*.

sg m I dojutrzn(e)m (1). *ϕ f N* dojutrzną (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w.

Nietrwały, doczesny, mający trwać do jutra (2) : długi wiek/ w którym tak się rozkochali/ W tej tu śmiertelności y wielcy y mali. Może być bezpiecznie dojutrznem nazwany: Bez przestrogi tłumy v bogie y Pány. *WisznTr* 32.

W przeciwstawieniu: »wieczny ... dojutrzny« (1): nie Syna Bożego ta miłość była/ ale syna człowieka/ nie ona szczęśliwa/ ale nędzna/ nie wieczna/ ale dojutrzna/ ktoreyby Apostoł nie zwał [...] dziwną y nie wyłowioną miłością. *CzechRozm* 58v.

Synonimy: doczesny, nietrwały, przemijający.

TK